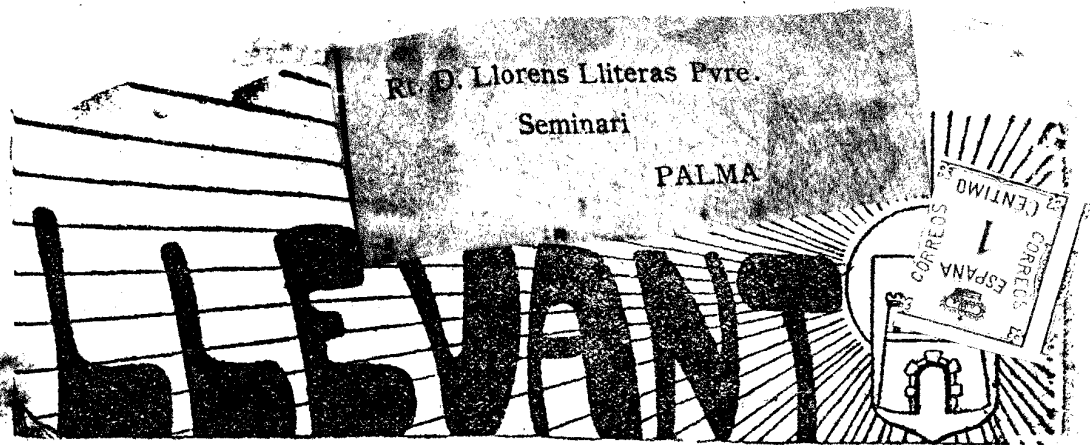

PREUS

Artá Un trimestre 1'50
 A fora any 7'00
 Al Extranjer id. 10'00

Número solt
 0'10 cts.

SETMANARI CATOLIC MALLORQUI

Artá 21 Octubre de 1922

PER DEU I PER MALLORCA

Redacció i Administració
 Quatre Cantóns, 3

EL M. I. SR. D. MIQUEL COSTA LLOBERA

Mallorca está de dol per la imponderable pèrdua del seu eximi cantor el M. I. Sr. D. Miquel Costa Llobera Canonge de la Seu mallorquina.

La noticia de tan inesperada mort circulá rápidament per tota l'illa que quedá consternada, ja per tractar-se del seu més gran poeta, ja per les circumstancies que rodetgen la seua mort.

Qui era en Costa i Llobera, no cal dir-ho ja. El coneixen a Mallorca desde el més sabi al més ignorant i a fora el seu nom és conegut d'una part a l'altre del mon. Les seues més hermoses poesies han estades traduïdes a totes les llengües i el seu nom ocupa un dels llocs més eminents en el Parnás universal.

En Costa i Llobera deixa a la nostra patria moltes i belles obres publicades com *De l'Agre de la Terra, Poesies, Liricas, Tradicions i Fantasies, La deixa del geni grec, Horacianes*, altre edició de *Poesies* molt augmentada, *Visions de Palestina, Mes de Maig, Via crucis*, un tom de *Sermons panegirics* i un esbart de poesies escampades en una multitud de revistes prólegs a varies obres i discursos i-con-

ferencies donades entre ells: una sobre *La forma poética* donada al Ateneu Barceloní el 1904 i el Discurs presidencial dels Jocs Florals de Barcelona de 1906. Estava ara també a punt de publicar un altre volum de poesies escullides que dirigeix D. Francisc Matheu i que ha de prologar D. Juan Alcover i a compte de l'institució Bernat Metge tenia també traduïda al catalá una obra de Prudenci de immediata publicació.

Amb aquesta lleugera ressenya de les seues obres se veu el treball valió d'en Costa però més que la cantitat hi ha que veure en ells la qualitat que ha fet dir a un dels més eminents crítics:

«Es un místic com els primers, accepta plenament l'origen diví del foc sagrat de l'inspiració; cap estre com el seu está rublert d'aquesta misteriosa unció poética, qui volta la paraula inspirada d'un cert murmuri august, inarticulat, revelador de l'infinit de la nostra ánima. Ningú com ell posseix en un grau tant suprem el poder evocador, que fa del poeta un oracle o un taumaturg. I accepta amb els segons

el concepte clássic de la forma, que cal llimar i cisellar sense rópós, però no per ella mateixa, sinó solament pera fer-ne una ánfora digna de copçar el vi veritable de l'inspiració. L'emoció de l'ánima del poeta forma el fons essencial de la seva obra; però aquesta emoció es solament el diamant en brut que, treballat per mans hábils i destres, irradiará en tota sa potencia la llum que tanca dins de la seva entranya.»

Mes ara la dalla de la mort ha segat una vida per Mallorca de preu immens que no sabrem mai apreciar en lo que valia.

La literatura ha perdut en ell un de sos més grans cultivadors, Mallorca un de sos fills més preuats i l'Esglesia un de sos més zelosos i virtuosos sacerdots.

LLEVANT ajunta el seu sentiment més pregon a la conmoió general que ha produïda la mort de tan excels poeta i per la amistat en que mos honrava, demanam als nostros lectors una oració per l'ánima del preclar fill de la nostra terra.

A. F.

Cala gentil

Sobre la cinta de blanca arena
que besa un' aigua de cèlic blau,
grans pins hi vessen a copa plena
olor de bàlsem, ombra serena,
remor suau...
Oh, dols estatge de bellesa i pau!

Un aquí troba la llum mes clara,
les colors varies de tò més viu;
pura delícia de tot s'hi ampara
i sol o lluna, mostrant la cara,
tot hi sonríu...
Oh, de mos cànctics inefable níu!

Per puigs i serres acaramulla
frondós boscatge de vert etern,
qu' eixa floresta de varia fulla
la tardor trista mai la despulla
ni'l fret hivern...
Oh, Paradís qu'apar al mon extern!

Si aquí s'acosta qualche mal día
de nuvolades el negre estol,
sols hi du tendra melancolia

com una verge sensa alegría
qu'en pau se dól...
Oh, bon refugi de callat consoll!

Aquí, ben jove, pensi abrigar-hi
un níu d'humana felicitat:
després la tomba vaig somiar-hi
ahon tendria més solitari
repós més grat...
Oh, lloc per vida i mort fantasiat!

Es que en la calma de tals paratges,
tan dols es viure, veure i sentir,
i vora l'aigua de purs miratges,
al ritme cèlic d'aquestes platges,
tan dols dormir!...
Mes jo tal sort, jamai dec posseir.

Qué hi fa? D'aquesta cala opalina,
prou el misteri n'hauré gustat
mentre are, a l'hora qu'el sol declina
m'hi sent confondre dins la divina
seren'adat...
¡Oh, dols moment, oh glop d'eternitat!

MIQUEL COSTA LLOBERA.

DEU EXISTEIX?

Continuant aquest mateix asunto i a propòsit d'haver-hi per Artá algunes intel·ligències extraviades que, sentinse ferides no fa molt de temps, cercaren justificarse tirant verí, qu'se s'únic producte de tals cervells, vaix a retreure una curta estadística de ses grans intel·ligències de s'humanitat que son reconegudes per tothom i veurem com pensen respecte de Deu.

Diven molts d'ignorans (que son aquestes intel·ligències curtes o extraviades, o inconsequents) que se ciencia es atea o s'fa que no reconeix a Deu.

Comensem p'els antics que no coneixien sa llei cristiana i en tot i amb això confessaven a Deu.

Plató, es mes gran filosof de s'antiguedat (no era intel·ligència extraviada) s'indignava quant tenia que demostrar «una veritat tan clara», deia ell, com s'existència de Deu. Aristóteles anomenava cegos an els qui no veïen a Deu en el moviment dels astres. En boca de Sócrates posen Jenofont i Plató

una bellíssima i concluent prova de s'existència de Deu; a Deu reconegueren els poetes Homero, Virgili i Horaci i la seua gloria i poder canten en els seus inspirats poemes.

Ho sentiú pobres d'esperit, intel·ligències orgulloses ofuscades pe se gran fumassa de passions? sentiú sa confessió espontánea i reflexiva de grans homos? mes vos convendria estudiar lo que no sabeu i que negau amb tanta estupidesa.

Si vos hagués de citar noms de grans personatjes defensors acérrims de sa nostra fe, seria interminable i vos causaria fástic, però no, es un protestant que fa un estudi respecte dels sentiments relligiosos dels homos sabis, i mirau que diu: Ha examinat s'opinió relligiosa de mes de 300 sabis en física, biología, astronomía, llumaneres de totes ses ciencias naturals, (ficsauvos que no son beatos els que cita) i diu que pogué averiguar lo que pensaven 262 d'ells, entre los quals trobá 20 indiferents, i tots els altres o sian 242 admeten i confessen s'existència de Deu; aquest protestant es Demert.

Aquest mateix, l'any 16 feu un altre estudi que doná aquest resultat: de 162 homos de ciencia afirma que 124 foren creients en Deu.

Voleu mes detalls? S'astronomia, per boca de Herschell, Laplace, Faye, i Verrier; ses matemátiques per boca dels seus grans mestres Euler, Cauchy, Hirn, sa química per boca dels seus genis Lavoisier, Berthelot, Liebig, Wurtz; sa física per boca de Volta, Faraday, Mayer i Fresnel; ses ciencias naturals contemporánies per boca de Buffón, Linneo, Lapparent i Pasteur confessen a Deu diguent que son seues ses lleis que trobaren dins els grans secrets de sa Naturalesa.

Voleu mes detalls? El mateix Voltaire, a pesar de sa seua inconsequència, deixá escrites aquestes paraules: «Dins l'Univers tot es art i l'art anuncia al artista... i a n'aquest artista els sabis l'anomenen Deu».

Lo mateix escriu s'incrédul Rousseau: «Més imposible concebre un sistema de sers tant constantement ordenats, sense que al mateix temps me representi una intel·ligència ordenadora».

Que vos sembla idó, bons artanencs que tanta verinada llansen contra els qui creuen i confessen a Deu? Aquests homos ocupats tot es día i tots els dies en coses naturals son conseqüents amb admetre una intel·ligència creadora i ordenadora, i aquesta mateixa intel·ligència accepten els mateixos que s'esforcen en treure del seu cor a Deu, els incréduls; i voltros, heu empleat mai un dia, ni mig, ni una hora amb estudiar a fondo sa possibilitat de tal existència? o sou per ventura com els incréduls citats que creuen amb un Deu creador i ordenador de totes ses coses menos d'es cor, i sobre tot des vostro cor, de tal modo que pogueu satisfer totes ses seues passions fins i tot ses mes bestials i nefandes? Ah, artanencs inconseqüents! qué hi anau d'errats! aixó es lo que practicament voleu: que existesca un Deu que prohibesqui que se vos robi, que se vos perjudiqui els vostros interessos i persones, però que deixi amb llibertat ses vostres inclinacions, ses vostres comoditats, el vostro benestar; quin absurdol quina inconseqüencial quin egoisme! ben car pagareu sa vostra mala voluntat!

Rufo

En torn d'unes vet-lades

Hem vist amb fonda simpatia la celebració d'uns actes que diuen molt a favor de la cultura i l'educació de la juventud artanera; se tracta d'una serie de vet-lades artistiques organitzades per la "Juventud Serafica" d'aquest poble, i encaminades a la educació del jovent. Vet-aquí una tasca, que, sien els que sien els que l'han empresa, mereixen l'agraïment de tot un poble. La juventut d'Artá, está mancada de atractius, d'alicients que la distreguin de la apatia i l'estancament d'energies en que passa la seua vida, i l'empenygui cap a un ideal d'enaltiment moral.

Fa llastima veure un poble com Artá aon hi ha una granada de joves d'aptituds prometedores qu'es perden miserablement, aufegades per la inercia del seu viure fora aspiracions ni ideal de cap classe... No importa que noltros ho diguem perque tant be com noltros ho saben tots: a Artá, els joves, les hoies que'ls-e deixa lliures el treball,

si fan res, és fastidiarse soberanament. N'hem sorprés més d'un que, assegut el diumenge en el portal d'un café se duya instintivament sa ma a sa boca, no poguent contenir un baday com els dos punys... I es que a Artá hi falten distraccions, riayes, moviment, a'egries, optimisme... Hi falta vida!

Per aixó la juventut artanenca hauria de estar fundament agraida als iniciadors d'aquestes vet-lades aon ens diuen coses bones i coses belles, aon el nostro esperit abatut per la monotonia dels dies grisos, pot aixecar uns moments el vol a les regions de l'ideal, per on papallonetgen il·lusions de color de rosa, i aon el dols ritme d'una estrofa o el bresoleig de una barcarola ens fa somiar una miqueta... I quand un es jove i escolta coses belles, es tant bo de fer, somiar!

Aixi es que quand un d'aquests dies passats tenguerem ocasió d'assistir a una de aquestes vet-lades, mos hi sentirem a pler, i en sortirem amb l'anima rienta i el cor satisfet.

¿I qué? ¿No gaudirem una vegada més, escoltant les polifonies dels chors de l'Anselm Claver? ¿No riguerem escoltant en Jaume Massanet, D. Sebastia Servera, i en Juan Gili amb les seues decimes desbaratades? ¿No mos digueren coses series en Pep Bisbal, n' Antoni Massot i sobre tot en Marti Gili en «La caiguda de les fulles?»

I en el final ¿No s'aixecá el R. D. Andreu Caselles, pegant un crit d'encoratjament a tots els joves i animant-los a seguir avant en la seua noble empresa? Idó, res te de extrany que tots els qui hi assistiren ne sortirssen satisfets i amb ganes de tornar-hi. ¡Aixís poguessem veure reproduïts a dins Artá de tant en quant actes d'aqueixa naturalesa, i de cada día fossen més els qui hi assistissen i es difundis a dins tot el poble la cultura, l'educació i la afició a les belles coses...

Enhorabona, idó, als valents iniciadors d'aquestes vet-lades que tenen el doble caracter de culturals i recreatives! Enhorabona al jovent que integra una societat tan benemérita! I a tots els que prengueren part en aquests actes que'ns proporcionaren un moment de goig espiritual, enhorabonal.

M. L. Ll.

Tradicció Gabellina

VII

Hi havia per les costes uns guardies, especi dé escampavies

Un día s'en trobava un a Sa Gole (la mar de Sa Torre).

Els moros s'hi acostaren amb unes embarcacions no molt grosses per fer-lo presoner i entre ells i el dit escampavies se mogué un regular combat. Després de fer-se molt de foc un quantre els altres, el defensor dels cristians conseguí a fer-na un parei de catius. Aixís com'pogué else portá a Capdepera, aon tots els habitants hi acudiren; i després de deliberar tancaren aquell parei de subjectes dins la caseta de Sa Mostra, la qual está situada a dins l'alzinar de c'an Coll derrera c'an Battilla. (Tal vegada encare els veis li diuen Sa Mostra a causa de que a dins aqueixes quatre parets que encare hi ha, s'hi feu sa mostra de dits presos).

El día siguent, la fregata que portava els companys d'aqueixes persones feren rumbo fins devant Cala-Ratjada. Aquí issaren la senya de pau, la bandera blanca. Quant heu veren els gabellins, se reuniren els principals del poble i resolgueren enviar-hi una comissió. Aixís heu feren. S'en anaren cap a la costa de Cala-Ratjada i haguent baixats a terra els moros concordaren la pau amb una condició de cada part 1.ª Restitució dels presoners moros i 2.ª Restitució dels catius cristians i jurament de que no tornarien a les costes levantines.

Del modo tractat cumpliren i que és tradició que aquesta fou l'última de les incursions mores en terres capdeperines.

Marfil

NECROLOGIQUES

Día 16 a les 12-30 de la matinalada morí en la pau de Deu i rodetjada de la seua familia Sa Madona Juanaina Esteva Blanes (a) Sopa avia del Di-

rector de LLEVANT, i del P. Guard de St. Felip-Neri, després de llarguissim i malaltia suportada amb cristiana devoció i de rebre els Sants Sacraments. Mor a l'edat de 84 anys, viscuts amb exemplaritat notable. Els contra temps de la vida que trobà en moltes ocasions serviren de tremp a la seva ànima, essent sempre molt virtuosa i bona cristiana.

Dimarts se celebraren Oficis funerals en la Parròquia i an el Convent de St. Antoni posant-se de manifest les simpaties de que gosava ella i sa família puis fou molta l'assistència a tals actes.

Deu haja premiada sa virtut amb la Santa Gloria i doni a sa família resignació i consol. A tota ella l'acompanyam amb el sentiment.

De Son Servera

Divenres, 13 del present, ben dematí arribà a n'el Port-Vey un vapor quin

nom desconeixem portant carregament de superfosfats p'el Sindicat Agrícola Catòlic i per alguns comerciants de Son Servera i St. Llorens.

Efectuà la descàrrega ajudat per alguns liauts de pesca. Tan prest com hagué acabat el descarregament s'en tornà al lloc de procedència.

—Ha vengut de Barcelona a passar una temporada amb sa família el Dr. en Medicina D. Pere Llitas (a) Mal. Sia benvingut. Hi ha qui diu qu'el Dr. ficarà definitivament la residència a Son Servera.

—De Ceuta vengué la setmana passada l'artiller sargent de cuota D. Miquel Nebot (a) Leu.

—S'altre dia en mitg del carrer un ca va mossegà a varies persones. Seria necessari qu'el Sr. Batle prengués determinacions i fes us de les facultats que sa llei li dona, no fos cosa qu'el ca aludit patís d'hidrofòbia, quina propagació tant d'estragos causa.

—Per diumenge vespre, dia 22, està convocada la junta general de la Caixa

Rural d'aquí, a fi d'enterà a n'els socis del Balans de Cap d'any an aquesta part.

Aqueixa entitat du una vida exuberant. Fa operacions importantíssimes, sovint sovint. Se veu qu'els qui la dirigeixen son persones competents que no escatimen, sense ser remunerats, treball ni sacrifici perque floresca dins el nostre estimat poble entitat tan convenient per agricultors sindicats i public en general.

—A l'hora en que escrivim la present crònica s'ha mogut fort temporal de trons, vent i aigo. Son les 22 i encare dura.

Corresponsal

D.ª JUAN-AINA ESTEVA BLANES

MORÍ EN EL SENYOR

**EL DIA 16 D'OCTUBRE A LES DOTZE I MITJA DE LA MATINADA,
HAGUENT REBUTS ELS SANTS SAGRAMENTS**

R. I. P. A.

Sos affligits fills (presents i ausents), filles, fills i filles polítics, nets i netes, nabots i nabodes i demés familia fan a sobre a tots els seus amics i coneguts tan irreparable pèrdua i les demanen la tenguen present en les seues oracions.

Vet-lades literaries

Com havíem anunciat en el número anterior, diumenge tengué lloc la vetlada literari-musical organitzada per la «Juventut Seráfica» d'Artá. Ja saben els nostros lectors, que d'aquest acte s'exclouren les dones, i segurament per aixó la concurrència no fou numerosa. A més, lo intempestiu de l'hora i l'haver-hi junta general en el «Sindicat Agrícola» també restá molts d'hombres a la vetlada i com la major part dels que hi anaren hi acudiren tart, el comensament de ella se retrassá. Aixó va decidir an els organitzadors a donar una segona funció l'endemá, donant-hi entrada llure a homes i dones (una mida qu'aplaudim) i aixó segurament va fer, que a pesar de esser dia fener s'omplís ben aviat la sala del petit teatre.

Va esser una festa simpática, i fins sembla que les cares alegres i lo reduït del local donaven al acte cert aire d'intimitat que a un li feya l'efecte de trobar-se en família...

Se doná comens, com el dia abans, cantant l'*Himne de la Juventut Seráfica*, que, mercés a la «Schola», del Convent, va resultá ple i vibrant.

Després s'aixecá D. Sebastiá Servera, que amb paraula escullida i castellana feu a sebre a la concurrència, els fins de la dita juventut, i acte seguit la Schola cantá d'una manera insuperable «L'Emigrant» de n'Enric Morera. Llástima que no cantás més que una estrofa, perque, la veritat, mos va deixá enilepolits!

Llevó fou quand se va aixecá a fer mos riure en Jaume Massanet amb «La lectura de un drama...». Aquest jove es còmic, i té lo que noltros en deim «taules» o aptituts declamatories.

Després d'una melodia a violí per n'Antoni Sancho, en Josep Bisbal va llegir el seu discurs «Als joves...», i la «Schola», cantá «Arre moreu», així com ella ho sap fer... En Juan Gili digué unes décimes desbaratades, en que, «per equivocació», tregué a rotlo a uns quants dels seus consocis, i n'Antoni Massot recitá amb molta gracia una poesia a la Bandera Espanyola, qu'era un resum de l'història d'Espanya, mirada amb uns vidres color de rosa...

En Jaume Massanet cantá una «Romanza», i «Ja hi tornarás», es el títol d'uns versos que digué en Juan Servera i que feren riure a molta gent.

«La caiguda de les fulles», es una composició literaria que digué molt be en Martí Gili. El record de la mort amb les seues postimeries, li donava com una especie de bany de romanticisme, qu'un, sense donar-se'n compte, romanía trist i pensatiu...

Llavors s'aixecá pera lèl discurs

final el Rd. D. Andreu Casellas, que en ales d'una imaginació prodigiosa, transportá al oient als paratges més recòndits del Japó i Madagascar, aón el missioner-martir, sembla les llevors del Evangeli baix d'un sol abrasador, i'ns feu repassar pàgines d'una història quinze voltes secular, pera treurer-mos la conseqüència de que els pobles i les races, sien les que's vulguin les seues formes de govern, han descansat necessàriament demunt el fonament de la Relligió, o s'han enderrocats morint afeigats p'el maregot de ses propies teories... I acabá animant an els joves seráfics a seguir envant en el camí de las bones obres, i encoratjant-los amb una entusiasme que diríem que retxaua en exaltació, si no fossem inimics naturals de les hipérbolies.

No exageram si deim que el discurs del Sr. Casellas fou la nota culminant de la vetlada.

La «Schola» del Convent cantá «Els Pescadors» i se doná per acabada la festa.

Intencionadament hem omés en el curs d'aquesta informació els aplaudiments que ressonaren després de cada número del programa, perque se'n feren tants i tants, que per posarlos-hi tots, teníem por que les quartilles mos curtetjassen.

Joves seráfics: Enhorabona, i que no siga la darrerera!

Milo.

La torrenfada del dia 16

Dilluns passat día 16 d'Octubre devers la una del capvespre se desencadená demunt el nostre terme una feresta tempestat de llamps i trons, calabruix i aigo. Era una cosa espantosa, especialment l'aigo que queia, qu'es alló que s'en diu a portadores. Durá l'aigat gros aprop de dues hores seguides i ja ho crec que'ls torrents sultiren de mare i que causá molt de mal.

Son molts els qui han sufrit sos efectes desastrosos.

Ja de moment se contá d'un carro del Apotecari Pujamunt que s'en duia torrent avall i valga que l'ondemá se trobá enclaxat entre abres, d'una somera que també s'en dugué i morí afeigada, d'un porc, gallines, canis, etc. però sobre tot després s'ha sabut la rentadissa que ha feta a moltes finques. Especialment a totes les possessions montanyoses i olivareses ocasioná grans pèrdues perque ademés

de les moltes esportellades que hi ha s'en dugué també la terra de conréu i moltíssima d'oliva bue s'en aná torrent avall. A colca possessió el mal se calcula en més de mil duros.

Qui ha rebut fort també son els prats de prop de torrent a molts dels quals les prengué les hortolisses i fins sa terra.

Crónica

DEL TEMPS.—Com ja s'ha vist a altre lloc el dilluns ieu una gran tempestat amb torrentada. Desde llavors el temps no está bo. Fa xeloc molt, i el cel está ennigulat. Així mateix fa estones de sol. El temps es variable.

ESTAT SANITARI.—Sense que se pugui dir que hi ha epidemia, son alguns els atacats de engines però totes benignes.

GLOSAT.—Feia moltíssims d'anys que no havíem sentit a dir que dins Artá s'hi fes cap «glosat» a Pestil dels que se fan en molts de pobles mallorquins. Idó, diumenge passat a vespre n'hi hagué un demunt Can Xim entre el glosador artanenc Juan Sansó (a) Japeca i un Margalidá. Amb ella heu intervingué en «Gurríes», un atlotell que s'en desfé de primera i segons diuen té molta com improvisador. La vetlada doná molt de gust a la gent.

INFANTO.—L'esposa del nostre amic i regidor del Ajuntament D. Miquel Payeras ha donat felisment a llum un nin. Que Deu les ne dó alegría i sia enhorabona.

BONA SORT.—Segons noticies en el darrer sorteig que ha fet la societat de segurança «A Equitativa dos Estados Unidos do Brazil» és estat agraciad amb mil pessetes el nostre amic En Miquel Morey (a) Escola. Sia enhorabona.

ORDES SAGRADES.—Entre els molts de aspirants al sacerdoci que han rebudes Ordes Segrades en la darrerera promoció heu figura un artanenc D. Juan Femenias Nebot que ha rebudes les de primera Clerical Tonsura Ostiariat i Lectorat. Enhorabona.

MERCAT D'INCA

Bessó d'Ametlla a 100'00	quintá
Biat a 22'50	pts la cortera
Xeixa a 22'00	« « «
Ordi mallorquí a 15'50	« «
« foraster a 15'00	« «
Civada mallorquina	12'50 pts. id.
» forastera	a 12'00 « «
Faves cuitores	a 22'50 « »
« ordinaries	a 22'00 « «
« pel bestiar	a 22'00 « «

SECCIÓ AMENA I HUMORÍSTICA

FELICIDAT

Molts diven qu'en aquest món
no existeix felicitat
i jo pens tal com jo som
qu'el qui ho diu va equivocat.

L'home per pobre que sia
si's que visca conformat
per ell tot es alegria
gaubansa i felicitat.

Un moment escoltau-me
i vos contarè ma vida
i llavó podreu dir-me
si's veritat o mentida.

Som pobre i me vaig casá
teng sa dona i sis infants
i me teng de gonyá es pà
amb es call de les meues mans.

Jo de sol a sol trebaya
i diu en terra quant puc
sense tení enveja mai
a cap comte ni a cap duc.

Es vespre quant me retir
me surten tots els infants,
enternit jo les me mir
i me pleguen ells ses mans.

I quant sent sa meva veu
sa dona em surt a camí
i sonriu quand los me veu
tots enrevoltats a mí.

S'enfilen per mí es més grans
per si las duc res de bo
i és petit alsa ses mans
perque vol pujá dalt jo.

Des més gran fins, al petit
amb una forta abraçada
les estreng contra és meu pít
i les don una besada.

I així tots set aferrats
mos n'entram a poc a poc
a dins sa cuina plegats
assegudets ran des foc.

I allá reim i xerram
jo, sa dona i ets infants
llavó el rosari passam
qu'es costum des cristians.

I en acabar la corona
sensa haver dit cap paraula,
sopant d'es cap d'una estona
assegudets a sa taula.

Llevó enseny als infants
de petits a trabayar
a fi que quand siguen grans
se sapiguen gonyar es pa.

Així pas en santa pau
la vida amb més alegría
que el rei dins el seu palau
amb tota la monarquia.

I an el qui diu que en el món
no existeix felicitat
digaulí tal com jo som
i que va equivocat.

L'orde de factors no altera el producte...

El día que D. Cirilo, el jutge del poble feia festa, sa mare d'en Pere Estepa agafa el seu fill i li diu:

—Jes, ves a ca'l jutge i donali aquest recaldo i li dirás lo que are te diré; escolta be, heu sents?

Quant arribarás a casseva, tu ja hi saps, si no está oberta la porta, toques tres vegades; si al cap de les tres no t'han obert, serà que no hi son, i per lo tant tornes cap aquí; però si a la primera tocada l'obrin, demanarás si poren entrar, i si t' diuen que si, dirás lo que te vaig a dir: m'escoltes?

—Bon dia tenga, Sr. Jutge; ha dit mu-mare, que vat-aquí aquest porcellet de regalo, i que no está més gras perque sa truja ha tenguda poca llet—le hi sabrás di?

—Jesús mumareta! jo no sé si me recordará, tantes coses m'heu dites, que ja no sé que m'heu dit, però p'es camí heu repassaré.

—Ala idó, pensehi be, contestá sa mare.

—S'atlot s'en va, i p'es camí, xaluca qui xaluca, perque no se li olvidás lo que li havia dit sa mare:

—Mumare m'ha dit, que li digués: «Bon dia tenga, senyor porcellet...» Ay noi no m'ha dit aixó; animals, si jo

are li dic «bon dia tenga senyor porcellet!» Mem, tornaré comensar: «Bon dia tenga senyor jutge..» així, sí!...

I remugant remugant, arriba a ca'l jutge, i toca i no respón ningú; torna tocar, i lo mateix! torna tocar, i a la fi surt sa criada qui diu: «Qui cerques, el senyor jutge? Es allá dins, veshi.

Hi entra acompanyat de la criada, qui s'esbutsava de riure sentint grunir s'animaló, però desseguida que veu al senyor jutge, diu tot satisfet:

—«Bon dia tenga, senyor porcellet! Ha dit mu-mare, que vet-aquí de regalo aqueix jutge, i que no está mes gras, perque sa llet no ha tengut lrutja.

Un.

Dites i fetes

Al portal de cert museu hi havia un porter encarregat de fer deixar a la porta els bastons, als senyors que els visitassin.

Un dia anava a entrar-hi un senyor sense bastó, quant el porter va a aturar-lo i li va dir: «fassa el favor de deixar el bastó».—Pero sant homo si jo no en duc.

Idó vaji a casseva a cercarne un, perque aquí sense deixar el bastó a la porta no hi entra ningú.

A una ciutat d'Inglaterra hi havia un banquer que se caracterisava per grosser i aspre.

Un dia va visitar-lo un lord i el trobà treballant al despaig. El banquer sense aixecarse ni tan sols aisar el cap, va dirli: segui; prengui una cadira. L'altre se va molestar de la freda rebuda i li contestá: Però si jo som el lord. tal.

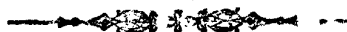
Está bé, dispensi, prengue dues cadires, va esser la resposta del banquer i seguí treballant.

Entre veinats:

Jo li assegur que si el seu ca torna lladrar dos vespres més, qualcú morirà.

I qui li pareix que serà de noltros. Tenc la seguredat de que serà el ca.

TIPOGRAFIA CATOLICA
— DE —
A. FERRER GINART

En aquesta impremta poden encarregar qualsevol treball d'impressió.

TARJETES DE VISITA I D'ANUNCI, RECORDATORIS, CARTES I SOBRES, FACTURES I TOTA CASTA DE TREBALLS TIPOGRÀFICS.

Especialitat en impresos per correus, mestres i carabiners segons els models oficials.

Ademés en ella se poden demanar

ARTICLES DE PAPELERIA, TINTES, OBJECTES D'ESCRIPTORI I LLIBRES DE TOTA CASTA.

Especialitat en llibres i articles escolars.

EN PREUS, COMPETEIX AMB LES MILLORS CASES DE FORA

Carre dels Quatre Cantons - ARTA

SERVICIO DE CARRUAJES
DE
BARTOLOMÉ FLAQUER
(A) MANGOL

A todas las llegadas del Ferrocárril hay coche que parte directo para Cadepera y Calerratjada y de estos puntos sale otro para todas las salidas de tren.

Hay también coches disponibles para las Cuevas y viajes extraordinarios.

AGENCIA DE TRANSPORTES

Se sirven encargos para Palma y Estaciones intermedias.

PLASETA DE MARCHANDO.

GRANDES ALMACENES
San José
DE
Vda. Ignacio Figuerola

HOY, COMO NADIE
detalla en precios, esta casa, todas las

GRANDES NOVEDADES

Únicos almacenes que tienen en grandes existencias

**TODO LO QUE SE REQUIERE PARA
VESTIR Y CALZAR**

y que venden más barato que nadie

Teléfono 217 | Precio fijo

ESTA CASA NO TIENE SUCURSALES

La Fonda Randa, de Esteva

Carré de Palma, 48—ARTA

S'ES OBERTA FA POC. TOT ES NOU
I LLAMPANT. SERVICI ESMERADISSIM

Prontitut

SEGUREDAT I ECONOMIA

¿Voleu estar ben servits?

EN JAUME PICO

(A) ROTCHET

ha posada una nova Ageneia entre Artá i Palma.

Serveix amb prontitut i seguredat tota classe d'encàrregs.

Direcció a Palma: Harina 38 An es costat des Centro Farmacèntic.
Artá Figueral 43.

¡Atranencs, escoltau!

Si's paraigo está espenyat
i el voleu fe arretglá
n'Andren Rauxé el dobará
be, barato i aviat.
En lo que també es trempat
es en temes de llauné
posa lligades d'acé
a ribells i greixoneres
adoba pelles, calderes
i máquinas de quinqué.

CARRER RECTA--ARTÁ

Ensaïmades i panets

En lloc se troben millós que a la

PANADERIA Victoria
ES FORN NOU
D'EN

Miquel Roca Castell

A sa botiga hei trobaren sempre pans, panet,
galletes, bescuits, rollets, i tota casta de pasticeria

TAMBE SE SERVEIX A DOMICILI

Notedat, prontitut i economia

DESPAIG Carrer de Palma 3 bis. ARTA

¡ATENCIÓN!

Compra carros y carretones en cualquier estado se encuentren

Gabriel Carrió

PEDRA PLANA, 7 - ARTÁ

DISPONIBLE